

**EKONOMI
HÖGSKOLAN**
Lunds universitet

Egalitarism och ekonomisk tillväxt en komparativ studie av fem sydostasiatiska länder

Kandidatuppsats i nationalekonomi vårterminen 2005

Magnus Almén och Daniel Lundberg

Handledare: Pontus Hansson

Abstract

Den här uppsatsen studerar sambandet mellan egalitarism och tillväxt i fem sydostasiatiska länder under fyra decennier från 1960-talet och framåt. Egalitarism operationaliseras med Gini-koefficienten samt andel absolut fattiga i befolkningen. Uppsatsen behandlar även hur statens autonomi och sociokulturell påverkar ekonomisk tillväxt. En kombination av kvalitativ och kvantitativ metod används. Teorier är hämtade från både nationalekonomi och ekonomisk historia. Slutsatsen är att sambandet mellan Gini-koefficient och ekonomisk tillväxt är tvetydigt medan sambandet mellan andel absolut fattiga och ekonomisk tillväxt är tydligare. Också sambandet mellan statens autonomi och sociokulturell sammanhållning och ekonomisk tillväxt är tydligt.

Centrala begrepp: Egalitarism, ekonomisk tillväxt, statens autonomi, sociokulturell sammanhållning

Innehållsförteckning

1 Inledning

1.1 Tidigare forskning.....	5
1.2 Syfte och frågeställning.....	6
1.3 Disposition.....	6

2 Teori

2.1 Egalitarism.....	7
2.2 Statens autonomi.....	8
2.3 Sociokulturell sammanhållning.....	9
2.4 Steady State.....	9
2.5 Teoridiskussion.....	10

3 Metod och material

3.1 Metod- och materialdiskussion.....	11
3.1.1 Urval.....	11

4. Analys

4.1 Filippinerna	
4.1.1 Egalitarism.....	12
4.1.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning.....	14
4.1.3 Steady State.....	15
4.2 Indonesien	
4.2.1 Egalitarism.....	16
4.2.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning.....	18
4.2.3 Steady State.....	19
4.3 Malaysia	
4.3.1 Egalitarism.....	19
4.3.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning.....	21
4.3.3 Steady State.....	21
4.4 Singapore	
4.4.1 Egalitarism.....	22
4.4.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning.....	23
4.4.3 Steady State.....	24
4.5 Thailand	
4.5.1 Egalitarism.....	25
4.5.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning.....	26

4.5.3 Steady State	27
5. Sammanfattning och slutsatser	
5.1 Sammanfattning – egalitarism	28
5.2 Sammanfattning - statens autonomi och sociokulturell samanhållning	29
5.3 Slutsatser	29
6. Referenser	31
7. Appendix	32

1. Inledning

1.1 Tidigare forskning

Sedan mitten av 1990-talet har ett stort antal undersökningar gjorts för att utröna sambandet mellan inkomstfördelning och tillväxt. Trots att man har forskat på detta område i snart ett decennium har man inte kunnat nå konsensus om hur detta samband, om det finns, ser ut. Persson och Tabellini fann i en undersökning från 1994 ett klart positivt samband mellan en jämn inkomstfördelning och ekonomisk tillväxt. De gjorde en regressionsanalys med ett stort antal variabler, däribland utbildning, utvecklingsfas och politisk engagemang och dess effekt på ekonomisk tillväxt och fann att en jämn inkomstfördelning i genomsnitt kunde förklara 20 % av tillväxten. Ingen annan variabel hade så stor förklaringskraft¹. Vidare använde forskarna Fölster och Trofimov samma variabler och länder som Persson och Tabellini men kom fram till helt andra resultat.² Det finns dock en avgörande skillnad mellan de båda undersökningarna. Där Persson - Tabellini utgår från inkomstfördelning som exogent given är den istället i Fölster och Trofimovs undersökning endogen. Variabler som leder till inkomstfördelning i denna undersökning är exempelvis antal år en individ utbildar sig. Fölster och Trofimovs poäng är att trots möjligheten för individer att utbilda sig och därmed öka sin inkomst är det inte alla som gör det. Inkomstfördelningen kan alltså inte tas för given. Med denna förändring av Persson och Tabellinis undersökning finner Fölster och Trofimov inget klart samband alls mellan inkomstfördelning och ekonomisk tillväxt. I ytterligare en undersökning finner Barro att en ojämn inkomstfördelning är negativ för ekonomisk tillväxt i fattiga länder, men positiv för tillväxten i rika länder.³ Detta resultat skulle kunna förklara varför tidigare forskning inte framgångsrikt fastställt ett otvetydigt samband mellan inkomstfördelning och tillväxt. Om sambandet ser olika ut i fattiga respektive i rika länder är det inte särskilt konstigt att resultaten blir förvirrande när man undersöker en stor mängd länder, både fattiga och rika.

I de studier där ett samband mellan inkomstfördelning och tillväxt har kunnat fastställas är författarna överens om att det krävs mer forskning för att undersöka på vilket sätt inkomstfördelning påverkar ekonomisk tillväxt. Två huvudförklaringar finns i litteraturen. Ojämn inkomstfördelning tvingar fram redistributiva åtgärder som sänker avkastningen på tillväxtfrämjande investeringar och leder därmed till en negativ påverkan på tillväxten. Å andra sidan finns det forskare som hävdar att redistributiva åtgärder inte alls behöver vara negativa för tillväxten. Stora satsningar på utbildning, vilket höjer

¹ Persson Torsten, Tabellini Guido, *Is Inequality Harmful for Growth?*, s. 600-621

² Fölster, Stefan Trofimov, Georgi, *Does Equality Promote Growth?*, s. 2

³ Barro, Roberto *Inequality Growth and Investment*, s. 34

humankapitalet i samhället, kan ha positiva effekter på tillväxten exempelvis⁴. På detta område krävs alltså ytterligare studier, inte minst efter frågorna Barros forskningsbidrag har genererat. Varför har en ojämn inkomstfördelning negativa effekter på tillväxten i fattiga länder men positiva effekter på tillväxten i rika länder?

1.2 Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att undersöka sambandet mellan inkomstfördelning och ekonomisk tillväxt. Vår frågeställning är följande: Finns det något samband mellan egalitarism och ekonomisk tillväxt?

1.3 Disposition

Uppsatsen är upplagd enligt följande:

Kapitel I: Inledning

Kapitel II: Presentation av de teorier vi har valt för uppsatsens syfte.

Kapitel III: Redogörande för metod och material

Kapitel IV: Analyser av ländernas data med tillämpade teorier. Dessa analyser är upplagda enligt följande mönster:

- 1) Egalitarism – illustration av BNP/capita utveckling, Gini-koefficient och procentuell andel absolut fattiga.
- 2) Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning – textanalys
- 3) Steady State-nivå uträknat med teknologispridningsmodellen

Kapitel V: Avslutande diskussion kring resultat och slutsatser

⁴ Assane, Djeto Grammy, Abbas, *An Assessment of the Growth and Inequality Causality Relationship*, s. 871

2. Teori

Vi utgår ifrån en analysmodell speciellt lämpad för att analysera den ekonomiska tillväxten i U-länder. Den passar därmed vårt ändamål då vi studerar ett urval av medlemsländer från den sydostasiatiska organisationen ASEAN (Association of South East Asian Nations). Dessa länder var i början av 1960-talet att beteckna som U-länder men är idag betydligt rikare, och i Singapores fall, bland de rikaste länderna i världen. Modellen är inriktad på tre variabler som tillsammans utgör grunden för stabil ekonomisk tillväxt.

2.1 Egalitarism

Detta är den del av analysmodellen som vi lägger störst vikt på. Egalitarism innebär här dels lika *rättigheter* för alla medborgare att delta i ekonomin, och dels det som tidigare studier har försökt länka till ekonomisk tillväxt, d.v.s. inkomstfördelning, lika *möjligheter* att delta i ekonomin. Lika rättigheter innebär att ingen diskriminering utifrån kön- ras- eller klasstillhörighet existerar. Alla individer och grupper har samma rättigheter vad gäller egendomsrätt, kontraktsrätt, näringsfrihet osv. Dessa principer är åtminstone i teorin tämligen självklara numera. Lika möjligheter är dock inte lika självklart. Att en individ har rätt att delta i ekonomin i samma utsträckning som alla andra har ingen praktiskt betydelse om inte möjligheten att delta finns. Oftast handlar detta om bristen på ekonomiska tillgångar. Resursfördelning i form av bidrag och skattelättnader bidrar till att öka möjligheterna för människor att delta i ekonomin. Sådana åtgärder syftar inte bara till att fungera som ett sorts socialt skyddsnät för de mest utsatta i samhället, utan skapar även förutsättningar för en stabil ekonomisk tillväxt då fler människor kan delta i ekonomin. Det handlar alltså inte om att av rättviseskäl fördela resurser för att alla ska ha lika mycket utan för att få hela ekonomin att växa. Resursfördelningen är ett medel, snarare än ett mål.⁵

Vi kommer att mäta egalitarismen med två lika mått. Det första är Gini-koefficienten. Detta är ett vanligt mått på inkomstfördelningen i ett land. Gini-koefficienten antar ett värde mellan 0 och 100, där 0 representerar absolut jämlikhet, inkomsten är helt jämnt fördelad över befolkningen. 100 representerar fullständig ojämlikhet, all inkomst går till en enda individ. Det finns både för- och nackdelar med att mäta ojämlikhet med Gini-koefficienten. En stor fördel är att måttet har konstruerats just för att mäta inkomstfördelning, och är därför att föredra framför exempelvis BNP per capita som inte säger något om hur inkomsterna är distribuerade. Det är också enkelt att använda Gini-koefficienten för att mäta skillnader i ojämlikhet inom länder, exempelvis mellan städer och landsbygden. Det finns dock nackdelar med Gini-koefficienten. För det första säger

⁵ Riojas, Mauricio och Gunnarson, Christer, *Tillväxt, stagnation, kaos*, s.18-23

den inget om nivån på inkomsten. I extremfallet kan alltså hela befolkningen vara helt utan inkomst, och Gini-koefficienten antar då värdet 0, fullständig jämlikhet. Ett annat problem är inkomstdistributionen i två länder kan vara radikalt olika trots att Gini-koefficienten är densamma. I det ena landet har halva befolkningen ingen inkomst alls medan den andra halvan delar inkomsten helt lika. I det andra landet är halva inkomsten fördelad jämnt över hela befolkningen, förutom en individ, som har halva den totala inkomsten. I båda dessa länder kommer värdet på Gini-koefficienten vara 50.

Utöver Gini-koefficienten studerar vi också andelen absolut fattiga i de utvalda länderna. Med absolut fattigdom menar vi den andel av befolkningen som lever på mindre än 1 USD om dagen. Så som Gini-koefficienten är konstruerad säger den nämligen inte särskilt mycket om hur många som deltar i ekonomin. Sverige och Indonesien har t.ex. relativt lika mått på Gini-koefficienten, men andelen absolut fattiga i Indonesien var 1995 11,4 %, medan den i Sverige var obefintlig. Det är angeläget att studera förhållandet mellan andelen fattiga i befolkningen och tillväxten i BNP per capita eftersom individer levande i absolut fattigdom inte kan delta i ekonomin. Som nämndes tidigare upptäckte Barro att en jämn inkomstfördelning tycks gynna tillväxten i fattiga länder men inte i rika länder. I fattiga länder leder en jämnare inkomstfördelning till en reduktion i andelen absolut fattiga. I rika länder leder däremot inte en jämnare inkomstfördelning till några nämnvärda effekter i andelen absolut fattiga. Det påverkar inte hur många som kan delta i ekonomin i samma utsträckning. Vi tror därför att skillnader i andelen absolut fattiga påverkar tillväxten i BNP/capita mer än vad skillnader i Gini-koefficienten gör. Man kan naturligtvis invända att det är ekonomisk tillväxt som leder till minskad andel absolut fattiga, inte tvärtom. Detta är naturligtvis i viss mån riktigt. Som vi kommer se är det dock i de länder där man har haft fattigdomsreducering som explicit mål som man har haft mest framgång med detta och även uppnått starkast tillväxt. I de länder där fattigdomsbekämpningen varit mindre framgångsrik har den ekonomiska tillväxten inte alls varit lika kraftig.

2.2 Statens autonomi

Med statens autonomi avses här statens förmåga att fatta och genomföra politiska beslut utan att låta sig hindras eller styras av enskilda särintressen i samhället. Staten får med andra ord inte bli ett redskap för starka intressegrupper. Denna autonomi måste dock användas på rätt sätt. Makten att genomföra beslut måste användas till att göra nationens långsiktiga tillväxt ett övergripande mål. En autonom stat kan genomföra djupgående strukturella förändringar för att främja tillväxten. Det kan också handla om att genomföra resursfördelningar för att uppnå en jämnare inkomstfördelning. Självklart finns risken att staten gör felaktiga satsningar som tvärtom missgynnar tillväxten. Den vanliga synen att stor statlig inblandning i ekonomin per automatik missgynnar tillväxten är inte

nödvändigtvis sann. Det är inte storleken på den statliga inblandningen utan karaktären av den som avgör vad effekterna på ekonomin kommer bli.⁶

Det finns inget enkelt sätt att operationalisera statens autonomi. Vi kommer i denna uppsats studera den politiska och ekonomiska utvecklingen i länderna sedan 1960-talet för att se i vilken mån staterna har haft möjlighet att genomdriva stora ekonomiska reformer och inte bli ett instrument för mäktiga intressegrupper eller dylikt.

2.3 Sociokulturell sammanhållning

Social och kulturell sammanhållning på nationell nivå är, om inte en förutsättning, åtminstone en viktig faktor för ekonomisk tillväxt. Med kulturell sammanhållning menas här informella institutioner och organisationer som skapar ett nödvändigt underlag för formella institutioner och organisationer. I ett dåligt fungerande samhälle kan informella institutioner agera i konflikt med formella institutioner, medan de i ett fungerande samhälle snarare kompletterar varandra. Det är dock viktigt att poängtera att det inte är ett etniskt homogent samhälle som beskrivs. Etnisk homogenitet kan visserligen underlätta skapandet av en sociokulturell sammanhållning men det är varken en förutsättning eller en garant. Av de länder vi studerar i denna uppsats är vissa relativt etniskt homogena, exempelvis Singapore, medan andra är mer heterogena, exempelvis Indonesien.⁷

Sociokulturell sammanhållning går inte heller att operationalisera med ett enkelt index. Vi kommer att se till faktorer som etnisk och religiös tillhörighet, men detta är endast en del av det vilket innefattar begreppet sociokulturell sammanhållning. Brist på sociokulturell sammanhållning kan leda till secession- och separatiströrelser som kämpar för självständighet inom en viss region eller för en folkgrupp i landet. Detta underminerar naturligtvis statens autonomi. Eftersom dessa två faktorer, statens autonomi och sociokulturell sammanhållning, är så intimt förknippade med varandra kommer de att analyseras tillsammans.

2.4 Steady State

Att enbart jämföra Gini-koefficienten och andelen absolut fattiga mot tillväxttakten innebär vissa problem. Enligt teorin om konvergens kommer ett lands BNP/capita-tillväxt att minska ju närmare dess steady state landet befinner sig. Om exempelvis land A har en betydligt högre grad av egalitarism än land B förväntar vi oss en högre tillväxt i BNP/capita i land A. Tillväxten i BNP/capita i land B kan dock vara högre än tillväxten i

⁶ Riojas, Mauricio och Gunnarson, Christer, *Tillväxt, stagnation, kaos* s.23-26

⁷ *Ibid.*, s. 27-29

land A, om land A ligger mycket närmare sitt steady state än vad land B gör. Att bara titta på egalitarism och jämföra med tillväxten i BNP/capita räcker alltså inte. Vi kommer därför även att ta hänsyn till hur långt ifrån sitt Steady State läge länderna befinner sig. Vi kommer att beräkna ländernas BNP/capita i Steady State enligt teknologispridningsmodellen⁸. Denna modell är väl anpassad för analyser av dessa typer av länder. Även om Singapore är långt före vad gäller teknisk utveckling är denna modell bäst lämpad. För varje land har vi beräknat reell BNP/capita och BNP/capita i Steady State. Genom att vi dividerar det reella värdet med Steady State-värdet får vi en indikator på hur långt ifrån landet i fråga befinner sig från sitt Steady State.

Förhållandet till Steady State ska tolkas enligt följande. Ju närmare 1 förhållandet är desto närmare är naturligtvis den reella BNP/capita och Steady State BNP/capita varandra. Ett värde mindre än 1 innebär att landet är under sitt Steady State, och enligt teorin om betingad konvergens kommer då landet att växa snabbare. Ett värde över 1 innebär i sin tur att landet befinner sig över sitt Steady State-läge och därmed kommer att växa långsammare.

2.5 Teoridiskussion

Vi kommer i den här uppsatsen att koncentrera oss på förhållandet mellan egalitarism och tillväxt. Vi tror dock att de andra två variablerna - statens autonomi och sociokulturell sammanhållning - är viktiga faktorer för att skapa ekonomisk tillväxt. Sociokulturell sammanhållning ger den stabilitet som är nödvändig för att skapa förutsättningar för statlig autonomi, som i sin tur är nödvändig för att genomföra större förändringar i ekonomin. Dessa förändringar kan på olika sätt verka för att öka egalitarismen i landet, t.ex. genom bidragssystem, men också via statliga satsningar på utbildning så att fler får möjligheter att öka sina inkomster. På detta sätt hänger de tre variablerna samman och vi kommer därför att se till var och en av dem, dock med tonvikt på egalitarism.

Vidare ger användandet av teknologispridningsmodellen en uppskattning av hur länderna har förhållit sig till sitt Steady State-läge under de senaste tioårsperioderna. Arbetarnas produktivitet ökar i Steady State med arbetskraften kunskaper, detta beror i sin tur på hur landet kan tillgodogöra sig existerande teknologi utifrån. Genom fattigdomsbekämpning kommer fler personer in i arbetskraften och staten kan omfördela sina resurser till sektorer som ökar ovanstående produktivitet. I ett land som befinner sig under sitt Steady State borde detta öka i större utsträckning än i ett land över sitt Steady State.

⁸ Jones, Charles I, *Introduction to Economic Growth*, s.129

3. Metod och material

3.1 Metod- och materialdiskussion

Denna uppsats har karaktären av en komparativ fallstudie där vi analyserar utvecklingen i fem länder under fyra årtionden för att besvara vår frågeställning. För detta ändamål har vi använt oss av teorier från nationalekonomi och ekonomisk historia. Denna uppsats hamnar rent metodologiskt mellan ett kvantitativt och kvalitativt tillvägagångssätt. Att teorier från de båda disciplinerna är representerade hoppas vi kunna bidra till en mer heltäckande förklaring av sambandet mellan egalitarism och ekonomisk tillväxt. För att skapa en bild av vilka faktorer som huvudsakligen bidrar till detta har vi använt oss av å ena sidan litteratur för att skapa en substans och bakgrund till den ekonomisk-historiska stommen, och å andra sidan använt oss av mer matematiskt betingade teorier, data och uträkningar för att styrka sambandet.

Data för tillväxten i BNP/capita för länderna, och för Steady State-uträkningarna, i denna studie är tagna från databasen Penn World Table och Barro-Lee. Värderna för Gini-koefficienten, och siffror för andel absolut fattiga, är tagna från Världsbanken.

3.1.1 Urval

Vi har för denna studie utgått ifrån medlemsländerna i den sydostasiatiska organisationen ASEAN. ASEAN består av tio länder och den typ av djupare studie som vi gör lämpar sig dock bättre för ett färre antal länder, och därför har vi valt ut fem av medlemsländerna i ASEAN. Dessa fem är Thailand, Malaysia, Singapore, Indonesien och Filippinerna. De övriga fem är Kambodja, Laos, Vietnam, Myanmar och Brunei. Att vi valde bort de senare beror på att det är betydligt svårare att få fram tillförlitlig data, med undantag för Brunei. Dessutom skiljer sig dessa länders ekonomier betydligt åt från de övriga fem. Även om regeringarna i Vietnam, Kambodja och Laos på senare tid tagit steg i riktning mot marknadsekonomi av kinesisk modell är de inte i detta avseende i närheten av de fem länder vi har valt att studera. För Myanmar finns i princip inga data alls, och Bruneis relativa rikedom beror till mycket stor del på dess rika olje- och gastillgångar, och därför är det mycket problematiskt att jämföra tillväxten i Brunei med andra länder.

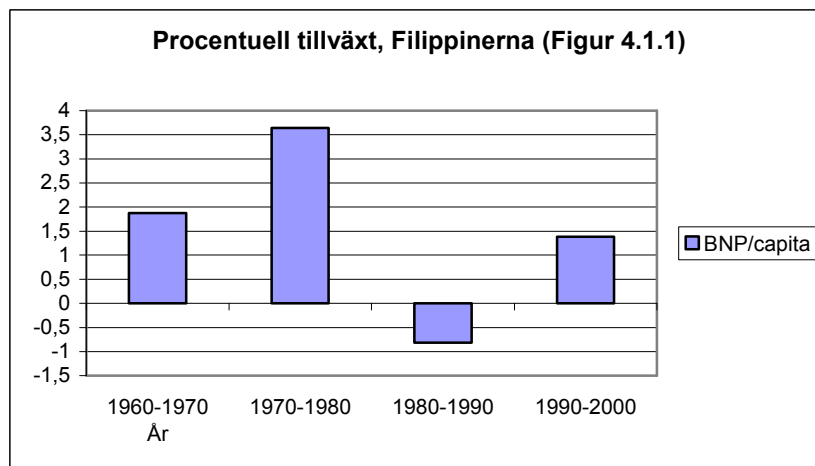
Anledningen till varför vi tycker att dessa fem länder är särskilt intressanta att studera beror på att de i början av den period vi studerar var på en förhållandevis lika nivå i termer av BNP per capita. Sedan dess har de dock utvecklats i olika takt och Filippinerna är idag fortfarande ett fattigt land medan Singapore har utvecklats till ett av världens rikaste länder.

4. Analys

4.1 Filippinerna

4.1.1 Egalitarism

Filippinerna var under 1950-talet ett mönsterland i Sydostasien, en ö i ett hav av fattigdom. Idag är situationen precis tvärtom. Filippinerna har klart högst andel fattiga av de länder vi har studerat. 1995 levde fortfarande en fjärdedel av befolkningen i absolut fattigdom. Detta trots att fattigdomsreducering länge har varit ett uttalat mål för regeringen i Filippinerna. I början av 1960-talet konstaterades att en högre levnadsstandard var kärnan i ekonomisk tillväxt och att de mest utsatta behövde extra stöd.⁹ Trots detta levde 1995 fortfarande en fjärdedel av befolkningen i absolut fattigdom.

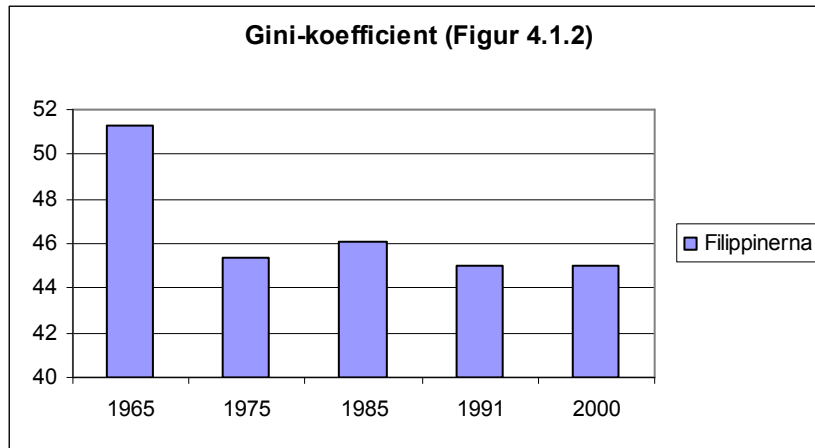

Källa: Penn World Table, egna beräkningar

Figur 4.1.1 visar tillväxten i BNP per capita i Filippinerna från 1960 till 2000. Precis som de övriga länderna i studien fick Filippinerna ett uppsving mellan 1970 och 1980 med en genomsnittlig årlig tillväxt i BNP per capita på strax över 3,5 % mot strax under 2 % under föregående decennium. Därefter var tillväxten i genomsnitt negativ under 1980-talet, d.v.s. nivån på BNP per capita minskade. Under 1990-talet var tillväxten tillbaka på samma nivå som under 1960-talet. Den filippinska ekonomin drabbades inte lika hårt som andra länder i studien av Asienkrisen 1997, till stor del tack vare den mycket stora andel filippiner som arbetar utomlands och ser till att utländskt kapital strömmar in i Filippinerna. Mellan sex och åtta miljoner filippiner beräknas arbeta utomlands och utgör Filippinernas största källa till utländsk valuta.¹⁰

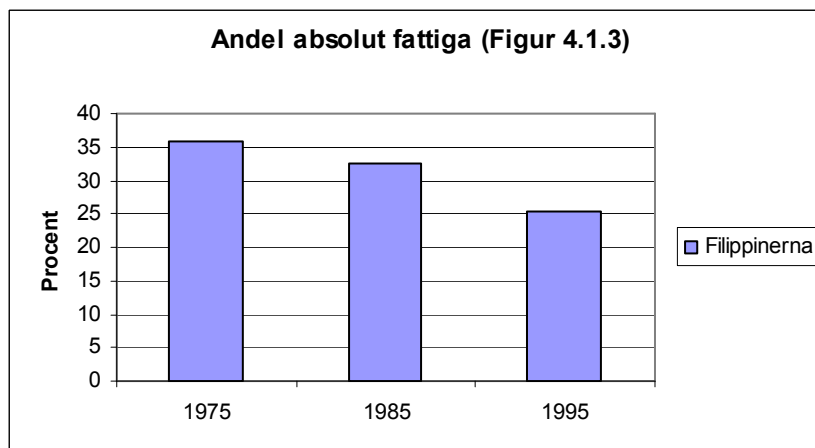
⁹ Balisaca, Arsenio, Hill, Hal, *The Philippine Economy*, s. 312

¹⁰ Heenan Patrick, Lamontagne, Monicque, (red), *The Southeast Asia Handbook*, s. 94

Källa: Världsbanken

Kan detta mönster förklaras av förändringar i inkomstfördelningen? En titt på figur 4.1.2 ovan visar att värdet på Gini-koefficienten sjönk under den period då tillväxten i BNP per capita ökade. Gini-koefficienten sjönk från det, i internationell jämförelse, mycket höga värdet strax över 51 1965 till strax över 45 1975. Gini-koefficienten pendlar sedan mellan 45 och 46 fram till 2000. Tillväxten i BNP per capita under 1970-talet sker alltså samtidigt som inkomstfördelningen i Filippinerna blir jämnare. Därefter är inkomstfördelningen dock i princip konstant, medan tillväxten i BNP per capita sjunker kraftigt under 1980-talet. Att endast se till Gini-koefficienten räcker alltså inte till för att förklara utvecklingen i BNP per capita.

Källa: Världsbanken

Ser man istället till fattigdomsreduceringen är det uppenbart att den inte varit särskilt framgångsrik. Andelen absolut fattiga i Filippinerna sjönk mellan 1975 och 1995 från strax över 35 % till strax över 25 %. En fjärdedel av befolkningen levde alltså 1995 fortfarande i absolut fattigdom, en för området mycket hög siffra. Detta kan också förklara varför tillväxten i BNP per capita har varit så blygsam de senaste 20 åren. 25 %

av befolkningen i Filippinerna var 1995 ca 15 miljoner människor. Om Filippinerna skulle lyckas få ned den absoluta fattigdomen på samma nivå som man har lyckats med i bl.a. Thailand och Malaysia skulle alltså den inhemska marknaden i Filippinerna öka kraftigt, vilket hade gynnat den ekonomiska tillväxten.

4.1.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning

Filippinerna har haft stora problem med att skapa den politiska stabilitet som, enligt vår teori, är en förutsättning för en långsiktig ekonomisk tillväxt. Perioden mellan 1965 och 1986 präglades helt av presidenten och sedermera diktatorn Ferdinand Marcos. Marcos tillträdde som president 1965 och påbörjade direkt en rad ekonomiska reformer som till en början var mycket framgångsrika. Han inspirerades av Indonesiens ledare Suharto som under samma period lanserade en rad ekonomiska reformer med stora satsningar på infrastruktur, humankapital och fattigdomsbekämpning. Protester i början av 1970-talet ledde dock till att Marcos införde undantagstillstånd i landet vilket ytterligare ökade hans makt. Den filippinska konstitutionen är konstruerad efter amerikansk modell och liksom i USA får presidenten bara sitta två perioder, men i och med att Marcos införde undantagstillstånd kringgick han denna regel.¹¹ Efter detta utnyttjade han i allt större utsträckning sin ställning för att öka sin egen personliga förmögenhet. Korruptionen blev alltmer utbredd och tillväxten i BNP per capita var under slutet av Marcos tid vid makten negativ. Under 1980-talet iscensattes ett antal militärkupper och Marcos avgick slutligen 1986. Därefter har ekonomin långsamt återhämtat sig, även om många problem fortfarande kvarstår. Under 1990-talet öppnades landet alltmer mot omvärlden. Utländska banker fick tillåtelse att agera i landet och många tidigare statliga företag har privatiserats. Skattesystemet reformerades grundligt och centralbankens oberoende skrevs in i konstitutionen, för att främja en mer långsiktig finanspolitik.¹² Även om ekonomin återhämtade sig under 1990-talet har Filippinerna idag stora problem. Den politiska situationen är fortfarande orolig. I södra delen av landet pågår en konflikt med muslimska separatister som bidrar till instabilitet. 2004 intog en grupp officerare från den filippinska armén ett köpcenter men gav upp efter ett ultimatum från den nuvarande presidenten Gloria Arroyo. Även om det inte var frågan om en statskupp var det ett uttryck för arméns missnöje med regeringen. Den filippinska staten har beskrivits som svag, i den meningen att regeringen har stora svårigheter med att driva igenom sin politik i praktiken.¹³

Filippinerna är ett exempel på hur en lång tids korruption och missbruk av makt har eftersatt hela ekonomin. Istället för att använda sin makt för att stärka statens autonomi och genomföra satsningar på en långsiktig ekonomisk tillväxt införde Marcos ett system som gjorde honom själv och hans familj och vänner ofantligt rika. Under 1990-talet har

¹¹ Heenan Patrick, Lamontagne, Monicque, (red), *The Southeast Asia Handbook*, s. 91

¹² Islam, Iyanatul Chowdhury, Anis, *Asia-Pacific Economies - A Survey*, s. 248

¹³ Heenan Patrick, Lamontagne, Monicque, (red), *The Southeast Asia Handbook*, s. 95

statens autonomi ökat men hotas av en fortsatt svag tillväxt med utbredd absolut fattigdom och politisk instabilitet.

4.1.3 Steady State

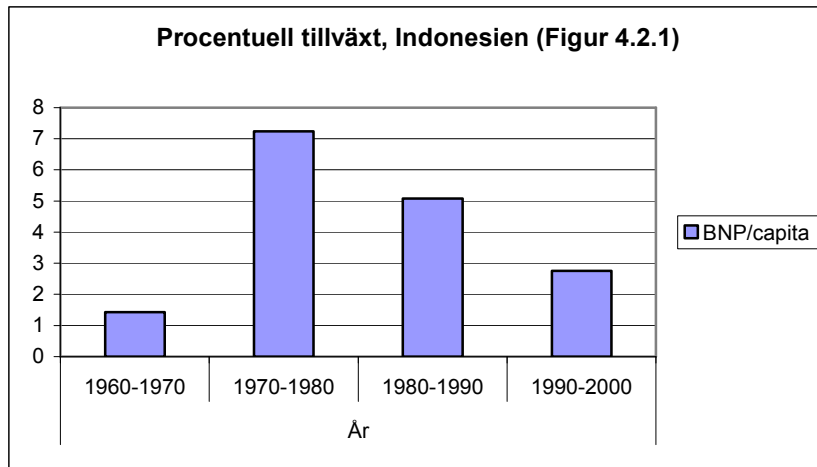
Filippinerna	Reell BNP/capita	Steady State	Förhållande till Steady State
1965	2208,392	4079,344	0,54136
1975	2786,611	10693,92	0,260579
1985	2768,67	14710,95	0,188205
1995	3029,44	26035,8	0,116357

Tabellen ovan illustrerar relationen mellan reell BNP/capita och BNP/capita i steady state enligt teknologispredningsmodellen. Det är uppenbart att den reella BNP/capita-nivån under varje decennium är långt under Steady State-nivån. Detta skulle enligt teorin om betingad konvergens leda till en kraftig ökning av den reella BNP/capita-nivån. Detta har inte hänt i Filippinerna utan tillväxten har mellan 1975 och 1985 i princip stått stilla.

Filippinerna skulle alltså, enligt teknologispredningsmodellen, ha vuxit kraftigt under de studerade 30 åren. Varför har detta inte inträffat? Vår förklaring till detta är dels den enormt stora del av befolkningen som lever i fattigdom och därmed inte kan bidra till den ekonomiska utvecklingen. En reducering av denna grupp skulle leda till att en större andel av invånarna är direkt involverade i ekonomin. Därav skulle produktionen kunna öka och resurser omfördelas till andra sektor, till exempel forskning och utveckling. Den andra aspekten handlar om hur den politiska och ekonomiska makten i Filippinerna har förvaltats de gångna decennierna. En diktatur är per definition inget hinder i vägen för en stark ekonomisk tillväxt, däremot är ett stabilt politiskt läge med ett konsekvent tillämpande av regler och lagar av betydelse, inte minst vad gäller utländska investeringar. Det ihållande undantagsstillståndet i samband med den utbredda korruptionen kan ha lett till en osäkerhet hos exempelvis utländska investerare. Denna misstro mot det filippinska systemet kan naturligtvis ha varit ihållande även efter Marcos avgång.

4.2 Indonesien

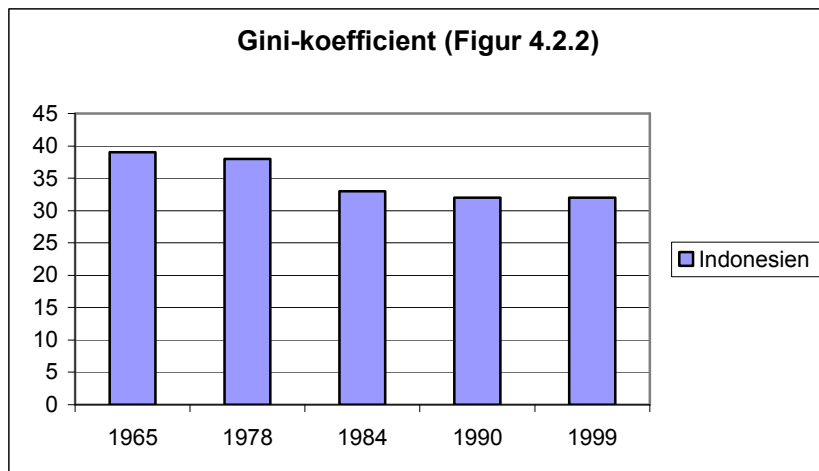
4.2.1 Egalitarism

Källa: Penn World Table, egna beräkningar

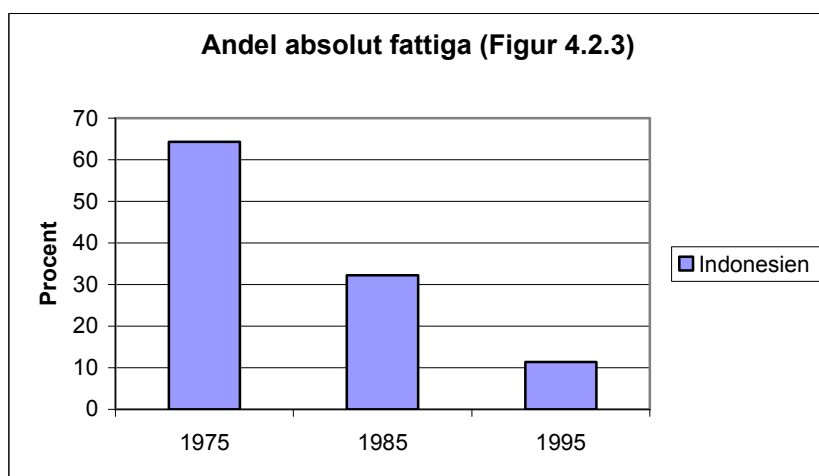
I figuren ovan ser man tydligt att perioden 1970-1980 innebar det stora lyftet för den indonesiska ekonomin. Från en blygsam tillväxt på strax över 1 % per år under 1960-talet nådde Indonesien en tillväxt på strax över 7 % per år i genomsnitt under 1970-talet. Därefter sjönk tillväxten under 1980- och 1990-talen. Indonesien uppvisar alltså samma mönster som Filippinerna, men ökningen i tillväxten är mycket större, och man bibehöll också en högre nivå efter 1970-talet. En del av den kraftiga tillväxten i BNP per capita som Indonesien upplevde under 1970-talet kan förklaras av de oljeprischocker som drabbade stora delar av världen, men som gynnade Indonesien i egenskap av oljeexportör och medlem i OPEC¹⁴. Då oljepriserna återigen sjönk under 1980-talet sjönk tillväxten i Indonesien. Siffrorna för 1990-talet drogs ner mycket av i samband med Asienkrisen 1997. Mellan 1990 och 1997 var den genomsnittliga årliga tillväxten i BNP per capita ca 5.5 %.

¹⁴ Dick, Howard m.fl, *The Emergence of a National Economy*, s. 207

Källa: Världsbanken

Den kraftiga tillväxten i BNP per capita under 1970-talet kan inte förklaras av förändringar i Gini-koefficienten. Denna är i princip konstant under 1960- och 1970-talen med värdena 39 respektive 38. Från 1980-talet och framåt har den varit relativt stabil med värden runt 32. Detta är - i jämförelse med andra länder i regionen - ett lågt värde.

Källa: Världsbanken

Figur 4.2.3 illustrerar tydligt att den kraftiga tillväxten i BNP per capita skedde samtidigt som andelen absolut fattiga i Indonesien sjönk markant. Från 1975 till 1985 sjönk andelen fattiga i Indonesien från strax under 65 % till strax över 30 %. Enligt Världsbanken var Indonesien 1970-1987 det land i världen som mest framgångsrikt reducerade sin inhemska fattigdom,¹⁵ Detta innebar att antalet absolut fattiga i Indonesien sjönk från ca 86 miljoner 1975 till ca 20 miljoner 1995.

¹⁵ Dick, Howard m.fl, *The Emergence of a National Economy*, s.225

4.2.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning

Under 1950-talet och första hälften av 1960-talet fördes i Indonesien, under president Sukarno, en starkt inåtriktad politik. Indonesien gick exempelvis ur FN, IMF och Världsbanken för att klippa banden till den kapitalistiska världen.¹⁶ Bristen på utveckling under denna period ledde slutligen till demonstrationer mot Sukarno som tvingades att avgå och överlämna makten till general Suharto. Den Indonesiska staten åtnjöt sedan i trettio år framåt autonomi som tillät en stabil ekonomisk utveckling. Under Suhartos tid vid makten, från 1967 till 1998, gick Indonesien från att vara det fattigaste landet i denna studie till att nå en status som *Newly Industrialised Country*. Arkitekterna bakom de ekonomiska reformer som påbörjades efter Suhartos makttillträde, den s.k. *New Order* var en grupp indonesiska ekonomer som kom att kallas Berkeley-maffian eftersom många av dem hade utbildats vid det amerikanska universitetet. Reformerna innebar stora satsningar på infrastruktur, humankapital och fattigdomsbekämpning samt ett program för att sänka den höga befolkningstillväxten, vilket man lyckades med.¹⁷ Liksom många andra diktatorer utnyttjade Suharto sin ställning och gjorde sig själv, sin familj och sina vänner rika. Han lyckades dock ena befolkningen och framgången för *New order* reformerna går inte att bortse ifrån. Filippinernas diktator Marcos inspirerades av Suhartos reformer och försökte genomföra något liknande, dock inte alls med samma framgång.

Indonesien drabbades oerhört hårt av Asienkrisen 1997. Valutan deprecierades med 80 % och inflationen steg till 50 %.¹⁸ Jordbruket drabbades av El Niño under samma period och även ekonomin i övrigt fick ett bakslag, vilket lede till våldsamma demonstrationer 1998 som tvingade bort Suharto från makten och innebar slutet på *New Order*-eran. En stor del av det relativa välstånd som hade skapats förstördes. I samband med kollapsen för den hårt centraliserade *New Order*-eran ökade också på många håll kraven på regional självständighet. Våldsamheter blossade upp i olika delar av landet, framförallt i Östtimor, Aceh och Papua. Östtimor, som hade invaderats av indonesiska styrkor 1975, vann till slut sin självständighet 2002 efter en utdragen och blodig kamp. Östtimors framgång ökade kraven för självständighet i både Aceh- och Papua-provinsen där stridigheter fortfarande pågår. Indonesien har också drabbats av ett antal terroristattacker, bl.a. riktades ett bombattentat mot turister på ön Bali i oktober 2002 vilket innebar ett hårt slag mot den indonesiska turistindustrin.¹⁹

¹⁶ Dick, Howard m.fl, *The Emergence of a National Economy*, s. 195

¹⁷ Ibid., s.196-197

¹⁸ Ibid, s.197

¹⁹ Southeast Asian Affairs, s. 93

4.2.2 Steady State

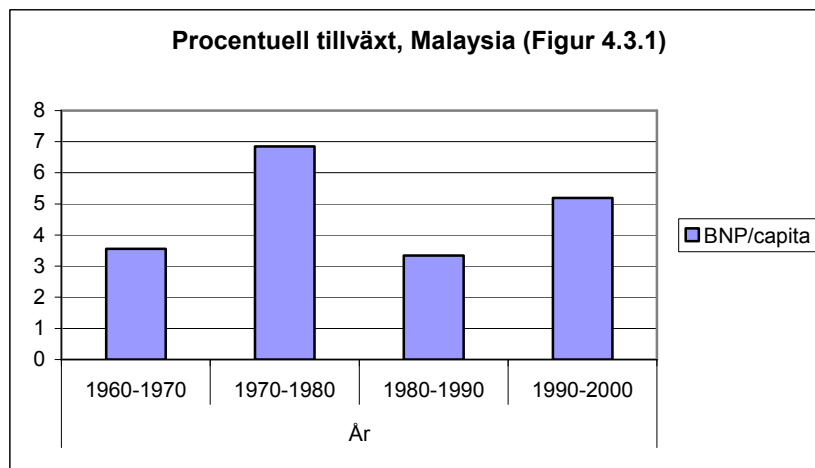
Indonesien	Reell BNP/capita	Steady State	Förhållande till Steady State
1965	902,7378	398,4273	2,265753
1975	1424,865	2154,865	0,661232
1985	2284,765	5705,055	0,400481
1995	3642,34	9328,186	0,390466

I Indonesiens fall var den reella BNP/capita-nivån 1965 mer än dubbelt så stor som Steady State-BNP. Sedan dess har både den reella och Steady State-nivån successivt ökat. För de övriga decennierna har Steady State legat långt över den reella och förhållandet mellan de båda har också gradvis ökat.

Steady State-BNP/capita ökade femfaldigt tioårsperioden 1965-1975. Detta kanske kan förklaras av de omfattande reformerna Suharto iscensatte. En bromsad befolkningstillväxt är någonting som får ett utslag på denna modell och kanske kan förklara denna höga siffra. Förbättrad infrastruktur, humankapital och fattigdomsbekämpning är faktorer som förmodligen ökade produktionen i landet och därmed kan förklara ökningen i reell BNP/capita.

4.3 Malaysia

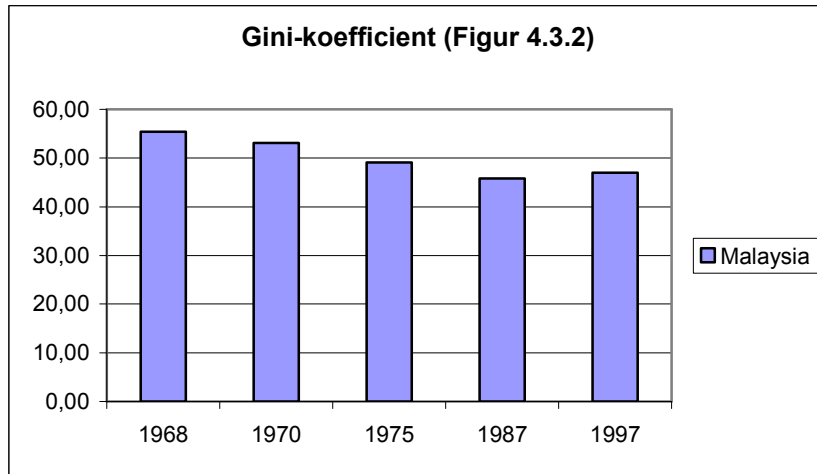
4.3.1 Egalitarism

Källa: Penn World Table, egna beräkningar

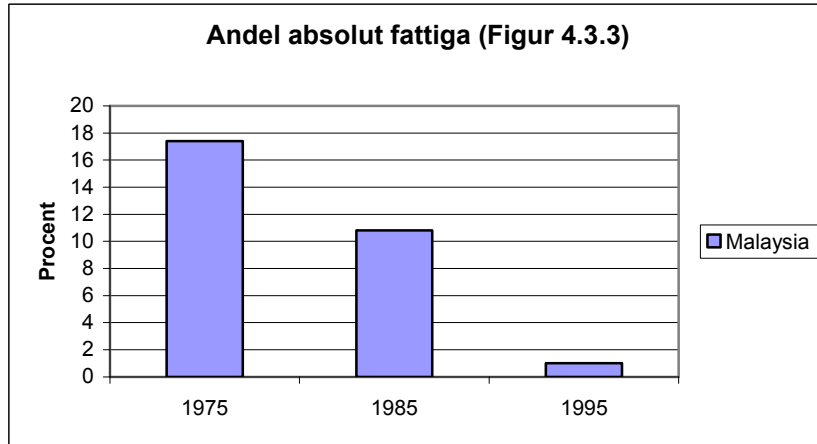
I figur 4.3.1 ser man att Malaysia följer det mönster vi redan har sett i Filippinerna och Indonesien. Tillväxten är som högst under 1970-talet men sjunker sedan tillbaka under 1980-talet. Till skillnad från andra länder i studien var tillväxten i Malaysia relativt hög

under 1990-talet. Detta är till viss del tack vare att den malaysiska ekonomin gick förhållandevis oskadd ur Asienkrisen. Mellan 1990 och 1997 var dock den genomsnittliga årliga tillväxten i BNP per capita hela 6.5 %.

Källa: Världsbanken

Gini-koefficienten har sjunkit under den period vi studerar men den är fortfarande mycket hög. Inkomstfördelningen har alltså blivit jämnare sedan 1960-talet men förändringen är inte särskilt stor. Gini-koefficienten i Malaysia är fortfarande jämförelsevis hög.

Källa: Världsbanken

Fattigdomsreduceringen däremot har varit mycket framgångsrik i Malaysia. Man hade till att börja med en mycket lägre kvot absolut fattiga än t.ex. Indonesien och Filippinerna, ca 17 % 1975 jämförbart med ca 35 % i Filippinerna. Den absoluta fattigdomen har sedan dess sjunkit kraftigt och var 1995 nere på ca 1 % av befolkningen. Malaysia är ett exempel på att fattigdomsreducering och inkomstfördelning inte nödvändigtvis hänger samman. Andelen absolut fattiga har sjunkit kraftigt medan Gini-koefficienten fortfarande är hög, trots att även denna har sjunkit något.

4.3.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning

Statens roll har definierats av uppgörelsen mellan de tre etniska grupperna vid självständigheten 1957. Denna uppgörelse gick ut på att kineserna fick fortsatt dominans över ekonomin så länge de inte utmanade den politiska makten malaysierna kontrollerade. Detta ledde till att staten fick svårt att agera autonomt.²⁰ Uppgörelsen bidrog i landets tidiga utvecklingsfas till ett stabilt politiskt läge som gynnade utländska investeringar och den ekonomiska tillväxten. På 1960-talet började missnöje med den ursprungliga uppgörelsen göra sig påmind vilket eskalerade till 1969 års blodiga rasupplopp. Detta ledde till NEP-formuleringen, ”New Economic Policy”. NEP gick ut på att separera ekonomi från etnicitet, och göra staten till det huvudsakliga instrumentet för denna omorganisering. Trots att de statliga interventionerna på marknaden ledde till ett flertal skandaler och misslyckande – mer än hälften av de statliga företagen gick med förlust 1986²¹ - ledde det till social och politisk stabilitet genom nationell enighet. NEP innebar vidare en omfördelning av resurser i statlig regi. Detta innebar en paretooptimal lösning, regeringens strävan efter 1969 att öka tillväxten ansågs vara ett villkor för att uppehålla rasharmonin. En förutsättning för att lyckas genomdriva reformerna i NEP var den exekutiva maktens autonoma ställning genom det parlamentariska systemet. Grunden för detta var Malaysias starka princip av federal överhet.²² ”The Third Malaysian Plan, 1976-1980” formulerad av regeringen, hade den explicita målsättningen att utrota fattigdom och att minska sambandet mellan etnicitet och ekonomisk funktion genom att föra en expansiv politik.²³ En reduktion av andelen absolut fattiga 1975-1985 får stöd av figur 4.3.3. Efter att rasmotsättningarna minskat fokuserade staten istället på ökat humankapital, utbildning, forskning och utveckling för en fortsatt tillväxt. Även ett steg mot privatisering togs genom samarbete mellan den offentliga och privata sektorn.²⁴

4.3.3 Steady State

Malaysia	Reell BNP/capita	Steady State	Förhållande till Steady State
1965	2531,391	1958,1	1,292779
1975	3625,26	4742,51	0,764418
1985	5468,754	9268,444	0,59004
1995	8703,992	36197,96	0,240455

I Malaysias fall har reell- och Steady State-BNP/capita under 1960-1970 varit relativt jämna för att under 1980- och 1990-talen kraftigt glida isär. NEP-reformen ledde till två viktiga resultat enligt oss, dels minskade rasmotsättningar och dels ökad statlig autonomi.

²⁰ Islam och Chowdhury, *Asia-Pacific Economics – A Survey*, s. 232

²¹ *ibid* s. 234

²² Heenan, Patrick och Lamontagne, Monique (red), *The Southeast Asia Handbook*, s. 57

²³ Islam och Chowdhury, *Asia-Pacific Economics – A Survey*, s. 236

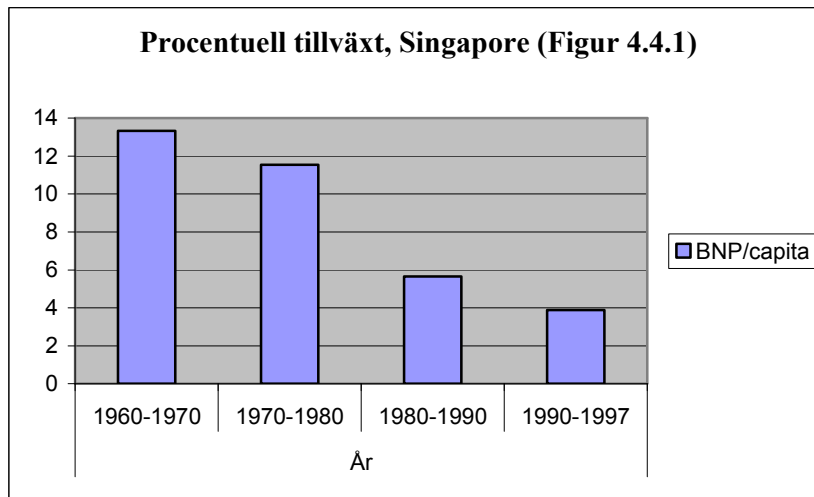
²⁴ *ibid*, s. 238

Den nationella enigheten som följde möjliggjorde ett flertal framsteg, redogjorda för ovan. Förhållandet 1995 visar att den reella BNP/capita-nivån var väldigt låg i förhållande till Steady State-nivån. 1997 års Asienkris skadade även Malaysias ekonomi men landet återhämtade sig snabbt och det är, av dessa siffror att döma i kombination med steg mot ökad privatisering, inte omöjligt att landet kommer att växa starkt de närmaste åren. Även om Steady State-nivå på 36000 i Malaysias fall intuitivt känns orimlig.

4.4 Singapore

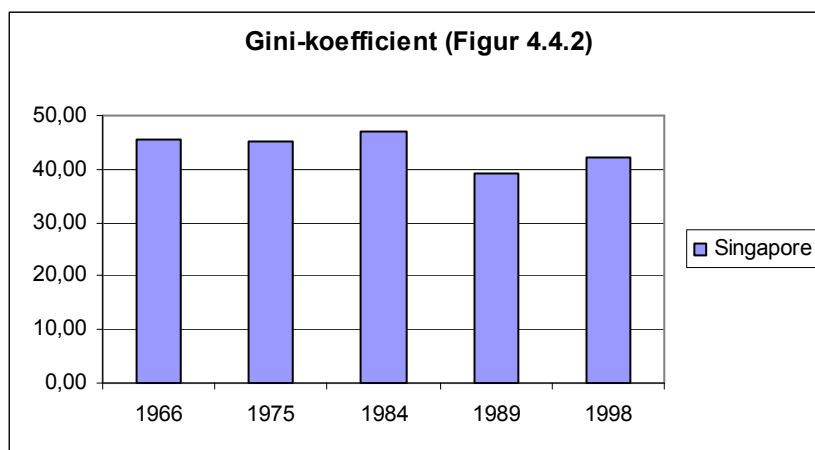
4.4.1 Egalitarism

Singapores höga tillväxt från 1960 och framåt saknar förmodligen motstycke i världshistorien. Under 1960-talet var den genomsnittliga årliga tillväxten i BNP per capita över 13 %, och under 1970-talet något lägre, strax under 12 %. Under 1990-talet var tillväxten ännu lägre och hade förmodligen varit lägre än i figuren nedan om data för BNP per capita hade varit tillgängliga för perioden efter 1997 då Asienkrisen ägde rum.

Källa: Penn World Table, egna beräkningar

Singapore är också ett tydligt exempel på hur tillväxt inte behöver vara korrelerat med en jämn inkomstfördelning. Under den period då den singaporienska tillväxten var som högst hade Singapore ett värde på Gini-koefficienten runt 45, ett mycket högt värde. Gini-koefficienten har sjunkit sedan 1980-talet, samtidigt som tillväxten i BNP per capita har minskat.

Källa: Världsbanken

En avgörande skillnad mellan Singapore och de andra länderna i denna studie är dock att andelen absolut fattiga i början av 1960-talet var så försvinnande liten att det inte går att hitta siffror på den. Detta har gett Singapore ett klart försprång. Istället för att lägga stora resurser på fattigdomsreducering har man kunnat göra stora investeringar i infrastruktur och utbildning. Då hela befolkningen kunnat delta i ekonomin har man har sluppit den utbredda brottslighet som ofta är en konsekvens av extrem fattigdom.

4.4.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning

Trots att Singapore är öppet för utländska investeringar och har en liberal syn på handel utövar regeringen ett stort inflytande på industrialiseringsprocessen och i vilken riktning denna går. Vidare har regeringen kontroll över ett stort antal företag och det ackumulerade nationella sparandet genom direkt och indirekt kontroll över exempelvis *Central Provident Bank*, *Post Office Savings Banks* och *The Development Bank of Singapore*. Under Singapores tidiga utvecklingsfas investerade staten kraftigt i industriella aktiviteter, såsom skeppsbyggande, oljeraffinaderier och stålindustrier²⁵. Staten har alltså varit en pådrivande kraft i landets utveckling, genom ovanstående åtgärder har tillväxten gynnats enligt teorin om statens autonomi. Men på senare tid har istället privatiseringen ökat genom ett gynnande politiskt klimat.

I början av 1960-talet skedde en politisk omvälvning i Singapore när PAP (Peoples Action Party) försökte befästa sin makt genom att slå hårt mot oppositionen genom att förklara lagliga organisationer olagliga och med hjälp av säkerhetspolis arresterade icke önskvärda personer, exempelvis journalister, fackföreningsledare och andra

²⁵ Islam och Chowdhury, *Asia-Pacific Economics – A Survey*, s. 206

oppositionella. Under 70-talet hade PAP en monopolställning i parlamentet och kunde med denna maktposition ensidigt driva igenom ett flertal förändringar rörande arbetarklassen. För att få ekonomiskt stöd från staten tvingades människorna arbeta åt multinationella företag i landet, och detta gällde även för att få en utbildning och bostad, där partiet i princip också hade monopolställning. Detta sammanföll med en period av enorm ekonomisk tillväxt. Under 1980-talet när en medelklass hade vuxit fram började befolkningen i större utsträckning göra motstånd mot den sociala kontrollen av deras liv. PAP svarade med att knyta det ekonomiska stödet till partiloyalitet och utökade antal brott och överträdelser som ledde till tortyr och avrättning. Den fortsatta ekonomiska tillväxten och framväxande kapitalismen ledde till ökade krav på liberalisering av personlig frihet. PAP svarade på detta med att öka privatisering av exempelvis utbildning, varigenom man lättade på den tidigare sociala kontrollen.²⁶ I teorin om statens autonomi och den sociokulturella inverkan på tillväxt stämmer detta bra i fallet Singapore. Regeringen minskade motsättningen mellan de etniska grupperna (78 % kineser, 14 % malaysier och 7 % indier²⁷) genom att fragmentera dem och anpassa dem till kapitalistiska förhållanden. Vidare gav staten ekonomiskt stöd till arbetarklassen i utbyte mot partiloyalitet.²⁸ Slutsatsen är att Singapores regering genom en kombination av utbredd social välfärd och omfattande maktutövning uppnådde en stark ekonomisk tillväxt. Cirka 80 % av medborgaren äger numera sina hus eller lägenheter, global ranking av livskvalité har placerat Singapore på en topp-placering.²⁹

4.4.3 Steady State

Singapore	Reell BNP/capita	Steady State	Förhållande till Steady State
1965	3150,593	4045,823	0,778727
1975	7933,815	9021,967	0,879389
1985	13500,69	12874,76	1,048617
1995	22650,27	38212,69	0,592742

Reell BNP/capita har följt Steady State-utvecklingen under dessa fyra årtionden på en relativt nära nivå, dock har den reella utvecklingen fram till 1980-talet legat lite i underkant för att på 1990-talet sjunka rejält. Singapores geografiska läge, utmärkta infrastruktur och ekonomiska och politiska stabilitet är ideala för landets utveckling som ett internationellt finanscenter. Sedan mitten av 1970-talet har Singapore kraftigt investerat i humankapital och landets största tillgång är en högutbildad och motiverad arbetskraft. Detta kan förklara en del av den enorma tillväxt landet har upplevt, i kombination med avsaknad av absolut fattiga och en autonom stat under uppbyggnadsskedet.

²⁶ Tremewan, *The Political Economy of Social Control in Singapore*, s. 231

²⁷ Islam och Chowdhury, *Asia-Pacific Economics – A Survey*, s. 194

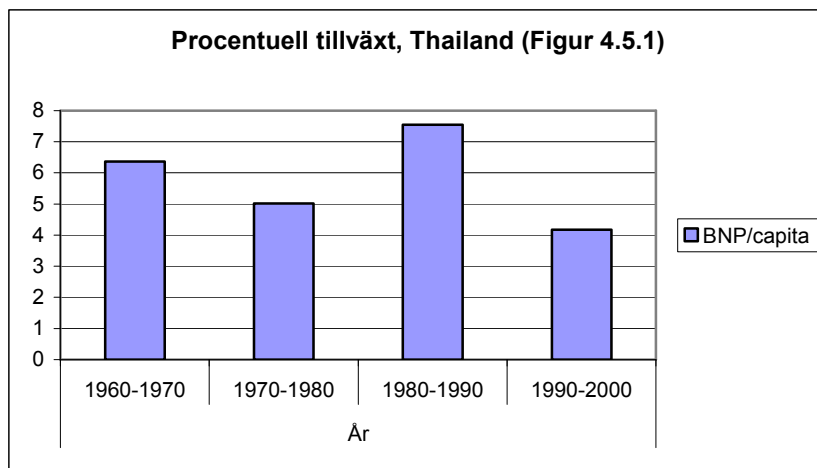
²⁸ Tremewan, *The Political Economy of Social Control in Singapore*, s. 232

²⁹ Heenan, Patrick och Lamontagne, Monique (red), *The Southeast Asia Handbook*, s. 68

4.5 Thailand

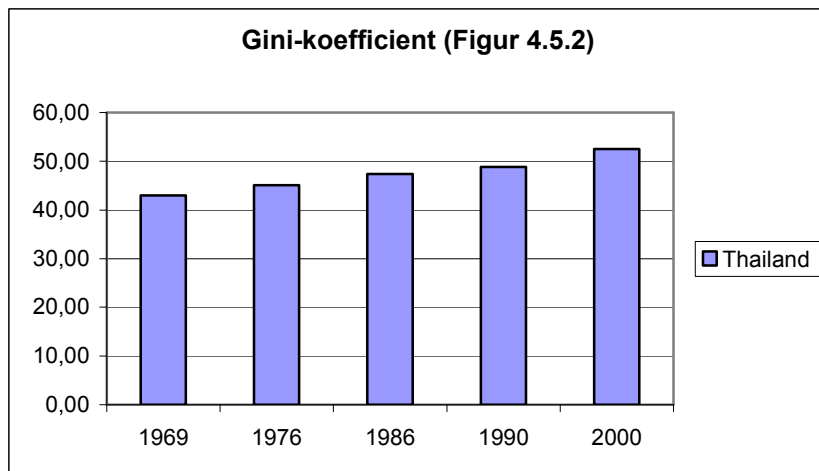
4.5.1 Egalitarism

Till skillnad från Malaysia, Filippinerna och Indonesien hade Thailand inte högst tillväxt i BNP per capita under 1970-talet. Man hade tvärtom en relativt hög tillväxt redan under 1960-talet. Tillväxten sjönk dock något under 1970-talet men under 1980-talet växte den thailändska ekonomin kraftigt. Den genomsnittliga årliga ökningen i BNP per capita var då runt 7,5 %. Under 1990-talet var tillväxten något svagare, ca 4 %. Liksom de andra länderna i denna studie drabbades Thailand av Asienkrisen. Den genomsnittliga årliga tillväxten i BNP per capita mellan 1990 och 1997 var ca 6.5 %.

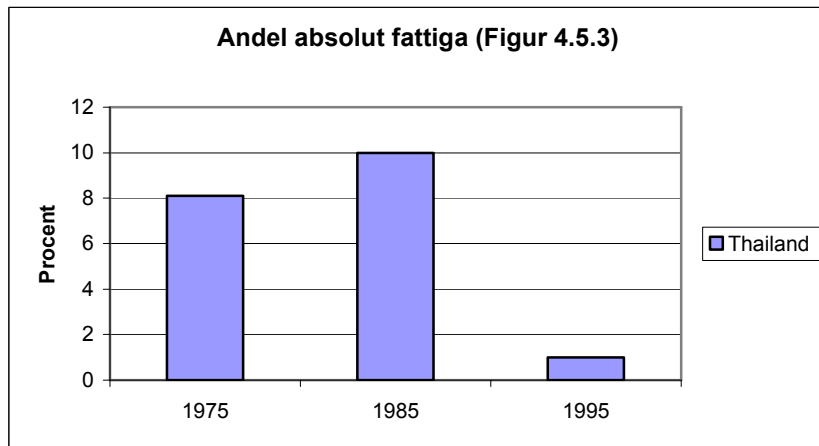
Källa: Penn World Table, egna beräkningar

Thailand är också unikt när man tittar på Gini-koefficienten. Till skillnad från alla övriga länder har värdet på Gini-koefficienten ökat sedan 1960-talet och var år 2000 över 50. Det finns alltså inget som tyder på att en jämnare inkomstfördelning skulle vara gynnsamt för den ekonomiska tillväxten i Thailand, tvärtom.

Källa: Världsbanken

Andelen absoluta fattiga har också genomgått en annorlunda utveckling i Thailand. 1975 hade man lägst andel absolut fattiga av alla länder i studien, med undantag för Singapore. Andelen absolut fattiga steg dock mellan 1975 och 1985, från ca 8 % till 10 %. Därefter har dock fattigdomsreduceringen varit framgångsrik och 1995 var man, liksom i Malaysia nere på runt 1 %. Detta kan ha bidragit till att Thailand har lyckats bibehålla en stark tillväxt under 1990-talet medan de länder som har lyckats sämre med fattigdomsreducering, Indonesien och Filippinerna, har haft svag tillväxt.

Källa: Världsbanken

4.5.2 Statens autonomi och sociokulturell sammanhållning

Sedan 50-talet har Thailands stat och militär haft en stor inverkan på landets industrialisering. Riktlinjerna för den ekonomiska tillväxten har lagts upp i fyraårsplaner. Den starka tillväxten under 1960-talet kan förklaras till viss del av att Thailand under denna period drog nytta av Vietnamkriget. Amerikanska styrkor anlade militärbaser i Thailand och utvecklade under denna period infrastrukturen i landet, vilket gynnade den

thailändska ekonomin. Under samma period investerade japanska företag kraftigt i det thailändska jordbruket vilket ytterligare ökade tillväxten i ekonomin.³⁰ Under 1970-talet ökade protesterna mot militärmakten, vilket resulterade i att demokrati infördes 1973. Den thailändska demokratin blev dock inte långlivad, 1976 tog militären över makten igen. Den politiska instabiliteten under 1970-talet skrämde bort investerare och tillväxten i ekonomin sjönk. I slutet av 1970-talet hittades olja och gas i den thailändska golfen vilket ökade tilltron till den thailändska ekonomin och investerarna lockades åter till Thailand. Sedan 1980-talet har ökade privatiseringar genomförts för att upprätthålla tillväxten. Den sjunde nationella planen, initierad 1992, reducerade statens roll i landets utveckling alltmer genom att minska offentliga utgifter och uppmuntra fortsatta privatisering. Statens roll skulle istället utvecklas till koordinator och rådgivare till den privata sektorn.³¹ Samma år infördes demokrati i Thailand igen, denna gång med större framgång. Militären har dock en fortsatt stark ställning.

Det misslyckade försöket med att införa demokrati i Thailand under 1970-talet är ett tydligt exempel på hur viktigt det är att staten åtnjuter autonomi och trovärdighet. Tillväxten i den thailändska ekonomin under 1960-talet berodde till mycket stor del på den amerikanska militära närvaron samt amerikanska och japanska investeringar. Under den korta perioden av demokrati mellan 1973 och 1976 lyckades aldrig någon stark regering bildas, vilket skrämde bort många investerare. Denna period sammanföll också med att de amerikanska trupperna drog sig ur Vietnam och lämnade Thailand. Oroligheterna i samband med att militären åter tog makten 1976 skadade ytterligare omvärldens förtroende för den thailändska staten.

4.4.3 Steady State

Thailand	Reell BNP/capita	Steady State	Förhållande till Steady State
1965	1369,59	3325,488	0,411846
1975	2094,985	4782,215	0,438078
1985	3290,401	10881,46	0,302386
1995	6765,805	23102,79	0,292857

Jämförelsen mellan reell- och Steady State-nivå har inte under något årtionde varit speciellt nära varandra trots en stark tillväxt i Thailand. Detta kanske kan förklaras av den politiska instabilitet som länge har karaktäriserat landet. Trots detta har Thailand upplevt en stark ekonomisk tillväxt och framgångsrikt bekämpat fattigdom.

³⁰ Islam och Chowdhury, *Asia-Pacific Economics – A Survey*, s. 253

³¹ *ibid*, s. 261

5. Sammanfattning och slutsatser

5.1 Sammanfattning - egalitarism

Vi operationaliserade egalitarism med måttet på Gini-koefficienten samt andelen absolut fattiga i befolkningen. I samtliga länder utom i Thailand har värdet på Gini-koefficienten minskat med tiden. Minskningen har dock i vissa fall varit marginell, exempelvis i Malaysia, där värdet fortfarande är relativt högt. I det land som har haft starkast tillväxt under perioden vi studerar, Singapore, har ingen radikal förändring i värdet på Gini-koefficienten ägt rum. Faktum är att det är Filippinerna som står för den största förändringen i Gini-koefficienten, vilket är det land som har haft svagast ekonomisk tillväxt. Detta bekräftar egentligen bara det vi konstaterade i inledningen av denna uppsats: Sambandet mellan inkomstfördelning och ekonomisk tillväxt är, om det över huvud taget finns, mycket komplicerat.

Vår tes var istället att förändringar i andel absolut fattiga påverkar den ekonomiska tillväxten mer än förändringar i Gini-koefficienten. Detta genom att fattigdomsreducering innebär att fler människor kan delta i ekonomin. Istället för att lägga fortsatt stora resurser på gruppen fattiga kan staten investera i infrastruktur och utbildning vilket gynnar tillväxten. Vi tycker att vi har hittat visst stöd för denna tes. Det land som har visat svagast ekonomisk tillväxt under perioden vi studerar, Filippinerna, har också lyckats sämst med att reducera andelen absolut fattiga. Singapore, som inte har haft några absolut fattiga över huvud taget har haft en rekordartad ekonomisk tillväxt. Indonesiens program för fattigdomsreducering hade stora framgångar från och med början av 1970-talet, och det är också då som den indonesiska ekonomin påbörjar sin relativt starka tillväxt som fortsatte fram till Asienkrisen 1997. Detsamma gäller Malaysia, den ekonomiska tillväxten tar fart på allvar under 1970-talet, samtidigt som reformerna i den s.k. "New Economic Policy", med fattigdomsreducering som ett explicit mål, genomförs i Malaysia. Det finns dock ett viktigt undantag i denna studie nämligen Thailand. Detta är det enda land i vår studie där andelen absolut fattiga ökar, och detta sker samtidigt som den thailändska ekonomin växer som starkast, under 1980-talet. Att tillväxten var som starkast under 1980-talet kan bero på att olja hittades i slutet av 1970-talet vilket gynnade ekonomin. Faktum är dock att vår tes inte stämmer i fallet Thailand, vilket ytterligare bekräftar att det samband vi studerar är mycket komplicerat.

5.2 Sammanfattning - statens autonomi och sociokulturell sammanhållning

Utöver egalitarism har vi studerat statens autonomi och den sociokulturella sammanhållningen i vårt urval. Detta är relevant eftersom graden av statlig autonomi avgör huruvida genomgripande statliga reformprogram kan genomföras, exempelvis för att reducera andelen absolut fattiga. Den sociokulturella sammanhållningen påverkar graden av statlig autonomi, vilket gör den värd att studera. I extremfallet leder brist på sociokulturell sammanhållning till separatistströrelser och inbördeskrig, vilket avsevärt minskar statens autonomi. Denna typ av subversiva element är naturligtvis skadliga för ekonomin även på andra sätt genom att de skrämmar bort investerare och hindrar makroekonomisk stabilitet.

Samtliga länder i denna studie, med undantag för Singapore, har haft en mycket brokig politisk utveckling under den period vi studerar. Det faktum att staten i Singapore under hela perioden har åtnjutit en autonom ställning är säkerligen en viktig anledning till den kraftiga tillväxten. Autonomi är som sagt inte per definition en garant för stark tillväxt, utan bara om den används för långsiktig ekonomisk planering. Detta har skett i Singapore. I vissa fall, som i Indonesien har statens autonomi uppnåtts genom att en ledare har suttit vid makten under långa perioder, vilket har möjliggjort en långsiktig ekonomisk planering. Autonomi har uppnåtts på liknande sätt i Filippinerna, men där har den i mindre utsträckning använts för att främja ekonomisk tillväxt, och denna har också uteblivit. Ett viktigt steg för Malaysias tillväxt anser vi var deras New Economic Policy, vilken förenade två viktiga faktorer för ekonomisk tillväxt: dels skildes den politiska och ekonomiska makten från etnicitet och dels ökade statens autonomi genom att regeringen spelade en mer aktiv roll i landets investeringar. I Thailand uppnådde man en stark ekonomisk tillväxt först under 1980-talet, en period som var förhållandevis stabil. Detta var efter det kortvariga experimentet med demokrati när militären åter tagit över makten. Sedan dess har demokrati återinförts i landet under mer ordnade former och demokratin tycks ha konsoliderats.

5.3 Slutsatser

Vi ställde oss frågan: Finns det något samband mellan egalitarism och ekonomisk tillväxt? Vad gäller Gini-koefficienten är resultaten minst sagt tvetydiga. I vissa fall ser man ett klart samband mellan ett sjunkande värde på Gini-koefficienten och ekonomisk tillväxt, i andra fall sker den ekonomiska tillväxten då värdet på Gini-koefficienten ökar. Detta är som tidigare nämnts inte ett överraskande resultat. Sambandet mellan andel absolut fattiga och ekonomisk tillväxt är betydligt klarare. Endast i fallet Thailand stämmer det inte. I Thailand har under en period andel absolut fattiga ökat samtidigt som tillväxten har ökat. Här krävs ytterligare forskning.

En rad andra faktorer har naturligtvis betydelse för ekonomisk tillväxt, politisk och makroekonomisk stabilitet, investeringar etc. Vi har inte undersökt dessa faktorer var för sig, utan under begreppen statens autonomi och sociokulturell sammanhållning. Här är resultaten tydliga. De länder som har haft den mest instabila politiska utvecklingen, Filippinerna och Thailand, har också haft svag tillväxt, men av olika anledningar. I Thailand har den statliga autonomin begränsats av ett flertal statskupper och ett misslyckat försök med att införa demokrati. I Filippinerna har förutsättningar för statlig autonomi funnits, men den har missbrukats. Indonesien har förvisso utvecklats ännu svagare än Thailand, men Indonesien har å andra sidan haft mycket sämre förutsättningar. 1975 var andelen absolut fattiga i Thailand 8,1 %, i Indonesien 64,3 %. Thailand, med sin relativt låga andel absolut fattiga borde ha uppnått en högre ekonomisk tillväxt. Den politiska situationen har dock hindrat tillväxten. I Indonesien skulle den stora andelen absolut fattiga ha hämmat tillväxten, men den höga graden av statlig autonomi under Suharto möjliggjorde ett omfattande program för fattigdomsbekämpning som skapade förutsättningar för ekonomisk tillväxt.

Vi har i denna uppsats hittat stöd för att kombinationen mellan egalitarism, statlig autonomi och sociokulturell sammanhållning har ett klart samband med ekonomisk tillväxt. Det land som har haft starkast ekonomisk tillväxt, Singapore, har haft bäst förutsättningar utifrån dessa tre variabler. Filippinerna har haft sämst förutsättningar och har också uppvisat en betydligt svagare tillväxt. Andel absolut fattiga tycks ha större betydelse än förändringar i Gini-koefficienten. Resultaten är dock inte entydiga, särskilt fallet Thailand skiljer sig ifrån de övriga länderna, vilket motiverar ytterligare forskning.

6. Referenser

- Assane, Djeto & Grammy, Abbas, *An Assessment of the Growth and Inequality Causality Relationship*, APPLIED ECONOMICS LETTERS 10 (14): NOV 15 2003
- Balisacan, Arsenio M. & Hill, Hal (red) *The Phillipine Economy*, Oxford university press, 2003
- Barro, Roberto, *Inequality growth and Investment*, National bureau of economic research, working paper No.7038 1999
- Heenan, Patrick & Lamontagne, Monicque, (ed), *The Southeast Asia Handbook*, Fitzroy Dearborn Publishers, 2001
- Howard, Dick, Houben, Vincent JH, Lindblad, J Thomas & Wie, Thee Kian *The Emergence of a National Economy An economic history of Indonesia 1800-2000*, Asian studies association of Australia, 2002
- Fölster Stefan & Trofimov Georgi *Does Equality Promote Growth?* Working paper no 461, 1996 The industrial institute for economic and social research
- Islam, Iyanatul & Chowdhury, Anis, *Asia-pacific Economies - A Survey*, Routledge, 1998
- Jones, Charles I, *Introduction to Economic Growth 2nd edition*, W Norton, 2002
- Riojas, Mauricio, Gunnarson, Christer, *Tillväxt, stagnation, kaos*, SNS-förlag, 2004
- Tabellini, Guido & Persson, Torsten, *Is inequality harmful for growth?* American economic review Vol 84 1994
- Tremewan, Christopher *The Political Economy of Social Control in Singapore*, St Antony's, 1996
- Southeast Asian Affairs, institute of southeast asian affairs singapore, 2002

7. Appendix

Till Steady State uträkningarna har vi använt data från:

Penn World Table

Källa: Alan Heston, Robert Summers and Bettina Aten, Penn World Table Version 6.1, Center for International Comparisons at the University of Pennsylvania (CICUP), October 2002 (källa citerad från <http://www.nek.lu.se/makroc/data/Default.htm>)

Barro-Lee

Källa: Barro, Robert J. and Jong-Wha Lee, International Data on Educational Attainment: Updates and Implications (CID Working Paper no. 42) (källa citerad från <http://www.nek.lu.se/makroc/data/Default.htm>)

Steady State-uträkningarna med teknologispredningsmodellen har genomförts med följande ekvation:

$$y^*(t) = (Sk/n+g+d)^{\alpha/1-\alpha} (\mu/g^*e^{\psi u})^{\alpha/1-\alpha} A^*(t)^{32}$$

Värdet på följande variabler är valda på förhand: $d, \gamma, \psi, \delta, \mu$

Filippinerna	BNP/capita(Laspeyres)	Befolkning (L)	Y	k	sk
1965	2208,392244	32030	70734804	2722,108	0,126779
1966	2226,095316	33102,03	73688274	2805,549	0,789602
1975	2786,611023	43103	120111295	3720,09	0,167874
1976	2913,678693	44181,168	128729728	3996,319	0,806004
1985	2768,669783	54668	151357640	5611,389	0,106945
1986	2751,831701	56157,12	154534943	5493,224	0,392808
1995	3029,440132	70267	212869670	5676,471	0,136128
1996	3122,290654	71899	224489576	5783,063	0,092609
2000					

n	K	gA	d	γ	u	α	K(prick)
0,03346956	87189131,3	0,02	0,05	0,5	4,08	0,333333	0,065148
0,30212558	92869366,8	0,195093	0,05	0,5		0,333333	0,726587
0,025013758	160347033	0,02	0,05	0,5	5,46	0,333333	0,101124
0,237359773	176562036	0,195093	0,05	0,5		0,333333	0,737426
0,027239336	306763439	0,02	0,05	0,5	6,53	0,333333	0,005608
0,251257187	308483640	0,195093	0,05	0,5		0,333333	0,292998
0,023225696	398868600	0,02	0,05	0,5	7,33	0,333333	0,04244
	415796425	0,082432	0,05	0,5		0,333333	

³² Jones, Charles, *Introduction to Economic Growth 2nd ed.*, W.W Norton & Company, 2002, s. 129

ψ	δ	e	μ	A^*	$y^*(t)$	
0,1		0,5	2,718	0,005	2900,16	4079,344
0,1		0,5	2,718	0,005	2958,163	
0,1		0,5	2,718	0,005	3535,279	10693,92
0,1		0,5	2,718	0,005	3605,985	
0,1		0,5	2,718	0,005	4309,485	14710,95
0,1		0,5	2,718	0,005	4395,675	
0,1		0,5	2,718	0,005	5253,239	26035,8
0,1		0,5	2,718	0,005	5358,303	
					5800	

Indonesien	BNP/capita(Laspeyres)	Befolkning (L)	Y	k	sk
1965	902,737848	104611	94436309	419,7967	0,088023
1966	929,9138812	107014,28	99514064	436,9495	1,481454
1975	1424,864941	132589	188921418	866,8425	0,162717
1976	1477,052478	135902,704	200735426	957,5923	2,204648
1985	2284,764547	163036	372498873	2532,154	0,149576
1986	2359,247029	166015,056	391670528	2720,871	1,440528
1995	3642,340357	193976	706526613	5548,898	0,177237
1996	3891,20979	197156,48	767177225	6011,138	0,07724
2000					

n	K	gA	d	γ	u	α	K(prick)
0,022973492	43915349,1	0,02	0,05	0,5	1,36	0,333333	0,064772
0,23898418	46759835,9	0,195093	0,05	0,5		0,333333	1,45796
0,0249923	114933784	0,02	0,05	0,5	2,47	0,333333	0,132299
0,199652363	130139381	0,195093	0,05	0,5		0,333333	2,172232
0,018272382	412832315	0,02	0,05	0,5	3,65	0,333333	0,094162
0,168424146	451705551	0,195093	0,05	0,5		0,333333	1,382864
0,016396255	1076352982	0,02	0,05	0,5	4,03	0,333333	0,101065
	1185134723	0,082432	0,05	0,5		0,333333	

ψ	δ	e	μ	A^*	$y^*(t)$	
0,1		0,5	2,718	0,005	2900,16	398,4273
0,1		0,5	2,718	0,005	2958,163	
0,1		0,5	2,718	0,005	3535,279	2154,865
0,1		0,5	2,718	0,005	3605,985	
0,1		0,5	2,718	0,005	4309,485	5705,055
0,1		0,5	2,718	0,005	4395,675	
0,1		0,5	2,718	0,005	5253,239	9328,186
0,1		0,5	2,718	0,005	5358,303	
					5800	

Malaysia	BNP/capita(Laspeyres)	Befolkning (L)	Y	k	sk
1965	2531,390593	9502	24053273	2412,498	0,151284
1966	2642,832661	9770,73	25822404	2589,282	1,39453
1975	3625,259712	12258	44438434	4840,945	0,153912
1976	3921,008275	12544,9	49188657	5142,452	1,603349
1985	5468,754327	15677	85733662	10443,05	0,139582
1986	5325,486841	16143,01	85969387	10588,86	1,274188
1995	8703,991805	20609,86	179388053	18037,33	0,226488
1996	9165,778855	21129,23	193665850	19755,78	0,107769
2000					

n	K	gA	d	γ	u	α	K(prick)
0,028281414	22923559,2	0,02	0,05	0,5	2,67	0,333333	0,103632
0,254563374	25299174,6	0,195093	0,05	0,5		0,333333	1,345543
0,023405123	59340309,6	0,02	0,05	0,5	3,70	0,333333	0,087145
0,249671181	64511540,1	0,195093	0,05	0,5		0,333333	1,537773
0,029725713	163715642	0,02	0,05	0,5	4,88	0,333333	0,044103
0,276704902	170936035	0,195093	0,05	0,5		0,333333	1,174771
0,025200074	371746766	0,02	0,05	0,5	7,65	0,333333	0,122873
	417424410	0,082432	0,05	0,5		0,333333	

ψ	δ	e	μ	A*	$y^*(t)$	
0,1		0,5	2,718	0,005	2900,16	
0,1		0,5	2,718	0,005	2958,163	
0,1		0,5	2,718	0,005	3535,279	4742,51
0,1		0,5	2,718	0,005	3605,985	
0,1		0,5	2,718	0,005	4309,485	9268,444
0,1		0,5	2,718	0,005	4395,675	
0,1		0,5	2,718	0,005	5253,239	36197,96
0,1		0,5	2,718	0,005	5358,303	
					5800	

Singapore	BNP/capita(Laspeyres)	Befolkning (L)	Y	k	sk
1965	3150,592966	1887	5945168,9	4919,965	0,270536
1966	3408,729236	1934	6592482,3	5724,268	3,826002
1975	7933,814913	2263	17954223	23198,33	0,262274
1976	8387,014237	2293	19231424	25552,34	1,665756
1985	13500,69023	2736	36937888	53825,04	0,257371
1986	13748,27094	2733	37574024	57010,96	1,017409
1995	22650,26551	3526	79864836	79985,48	0,269134
1996	24938,847	3670	91525568	83960,64	0,168333
2000					

n	K	gA	d	γ	u	α	K(prick)
0,02490726	9283973,45	0,02	0,05	0,5	3,29	0,333333	0,192456
0,170113754	11070733,8	0,195093	0,05	0,5		0,333333	3,742037
0,013256739	52497829,3	0,02	0,05	0,5	4,34	0,333333	0,116075
0,193196686	58591524,8	0,195093	0,05	0,5		0,333333	1,513423
-0,001096491	147265310	0,02	0,05	0,5	4,50	0,333333	0,058029
0,290157336	155810952	0,195093	0,05	0,5		0,333333	0,81007
0,040839478	282028792	0,02	0,05	0,5	7,82	0,333333	0,092568
	308135550	0,082432	0,05	0,5		0,333333	

ψ	δ	e	μ	A*	y*(t)
0,1	0,5	2,718	0,005	2900,16	4045,823
0,1	0,5	2,718	0,005	2958,163	
0,1	0,5	2,718	0,005	3535,279	9021,967
0,1	0,5	2,718	0,005	3605,985	
0,1	0,5	2,718	0,005	4309,485	12874,76
0,1	0,5	2,718	0,005	4395,675	
0,1	0,5	2,718	0,005	5253,239	38212,69
0,1	0,5	2,718	0,005	5358,303	
				5800	

Thailand	BNP/capita(Laspeyres)	Befolkning (L)	Y	k	sk
1965	1369,589512	30641	41965592	2149,888	0,232067
1966	1476,256255	31598,92	46648103	2404,887	1,766862
1975	2094,985271	41359	86646496	4934,093	0,191129
1976	2240,780091	42462,02	95148049	5158,53	1,101316
1985	3290,400702	51146	168290834	8506,288	0,179754
1986	3393,002259	51952,48	176274882	8797,097	1,624382
1995	6765,804588	59401	401895558	19194,57	0,246727
1996	7093,721584	60003	425644576	20994,86	0,147982
2000					

n	K	gA	d	γ	u	α	K(prick)
0,031262687	65874725,2	0,02	0,05	0,5	3,15	0,333333	0,153581
0,308873848	75991818,8	0,195093	0,05	0,5		0,333333	1,685409
0,026669407	204069144	0,02	0,05	0,5	3,55	0,333333	0,073369
0,204511702	219041583	0,195093	0,05	0,5		0,333333	0,98621
0,015768193	435062594	0,02	0,05	0,5	4,78	0,333333	0,050495
0,143371789	457031007	0,195093	0,05	0,5		0,333333	1,494746
0,01013451	1140176480	0,02	0,05	0,5	5,73	0,333333	0,104877
	1259754478	0,082432	0,05	0,5		0,333333	

ψ	δ	e	μ	A^*	$y^*(t)$	
	0,1	0,5	2,718	0,005	2900,16	3325,488
	0,1	0,5	2,718	0,005	2958,163	
	0,1	0,5	2,718	0,005	3535,279	4782,215
	0,1	0,5	2,718	0,005	3605,985	
	0,1	0,5	2,718	0,005	4309,485	10881,46
	0,1	0,5	2,718	0,005	4395,675	
	0,1	0,5	2,718	0,005	5253,239	23102,79
	0,1	0,5	2,718	0,005	5358,303	
					5800	